

[Første næstformand]

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 90:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Nedbringelse af arbejdsløshedskassernes fejludbetalinger m.v.).

(Fremsat 28/11 84. Første behandling 5/12 84. Betænkning 22/5 85).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kaj Poulsen (S):

Socialdemokratiet skal beklage, at dette forslag, hvorefter der indføres et objektivt ansvar for A-kasserne for fejludbetalinger, nu kommer til afstemning. Vi beklager det, ikke fordi vi ikke mener, at antallet af fejludbetalinger skal nedbringes, det skal de, men der er intet i dette forslag – i hvert fald ikke når vi har været gennem afstemningerne – der indicerer, at arbejdsministeren har gennemført noget som helst, der vil medføre en nedbringelse af antallet af fejludbetalinger.

Det, man gennemfører nu, er et objektivt ansvar for A-kasserne på et tidspunkt, hvor regeringen og arbejdsministeren har nedsat et udvalg, som skal gennemgå bl.a. Hæstrupudvalgets redegørelse og finde frem til mulige fejlkilder inden for A-kassesystemet, hvor der er fejludbetalinger.

Vi synes, det var klogt gjort af ministeren at få nedsat et udvalg til at se på disse ting, men hvorfor i alverden vil hun gennemføre strammere ansvarsregler, end man ser inden for andre områder. Hverken inden for offentlige eller halvoffentlige områder gennemfører man et ansvarssystem, der er så skrap

og så urimeligt som dette. Det værktøj, kasserne skal have for at kunne påtage sig et større ansvar, er der jo ikke nogen mulighed for at få gennemført, i hvert fald ikke før Bonnerup Nielsen-udvalget har udtalt sig. Vi må så håbe, at det kommer frem til nogle af de forslag, som socialdemokratiet bl.a. har stillet om ens lønseddel osv., så der er mulighed for at se på, hvordan disse ting skal strammes.

Men hvordan har man så strammet ansvaret op for den anden part, for arbejdsgiverparten, som jo er den part, der i ikke helt lille udstrækning forbyder sig mod reglerne i denne lov? Dem skal der ikke røres ved. Lønarbejderne får en straf på 5–7 ugers karantæne, hvis betingelserne ikke er opfyldt. Hvad med arbejdsgiverne? Små straffe, 3 dages maksimal understøttelse. Vi synes, det er rystende, at et folketingsflertal kan gennemføre dette, også på baggrund af, at vi jo i 1982 gennemførte en lovgivning for at nedbringe kassernes fejludbetalinger, og det er virkelig gået fremad siden. Vi så, at i den sidste opgørelse var fejludbetalingerne nedbragt med en tredjedel mere, end man havde forudsat. Så kører man frem med disse svære ansvarsbestemmelser uden overhovedet på nogen måde at have givet kasserne mulighed for at administrere anderledes.

Det, der er behov for – og det tror jeg der er bred politisk enighed om; det har der i hvert fald været i flere år herinde – er, at regelsaneringen kommer i gang for alvor, at regelsaneringen bliver gennemført sådan, at reglerne er overskuelige for A-kasserne, således at de kan administrere dem. Bliver reglerne overskuelige, vil der også være god grund til at indføre andre regler på ansvarsområdet, men som det er nu, synes jeg det er forkasteligt, at man på den måde kaster sig over A-kasserne og pålægger dem dette ansvar.

Må jeg så nævne to af de stillede ændringsforslag, to ændringsforslag, som formentlig bliver stemt igennem med regeringens, socialistisk folkepartis og de radikales stemmer. Det er formentlig de to eneste forslag, som ville have givet nogle besparelser, for netop Hæstrupudvalget peger jo på, at specielt på supplerende dagpengeområdet og på deltidsbeskæftigelse er der store fortolkningsproblemer. Og hvad gør regeringen så? Ja, arbejdsministeren er tilsyneladende lige-

[Kaj Poulsen]

glad med, om fejludbetalingerne fortsætter også på det område, men det må hun jo redegøre for over for finansudvalget. De tages ud af lovforslaget. Det var regler, som ville have gjort det entydigt, hvilke forpligtelser og hvilke rettigheder medlemmerne havde, så de vidste, hvor de var henne, når de var på supplerende dagpenge og på deltid. Men de tages altså ud. Jeg synes, det er rystende, at ministeren på den måde fuldstændig tilside-sætter det krav, som folketinget i fuld enighed har stillet om, at vi ser på disse fejludbetalinger.

Vi kan ikke medvirke til dette forslags gennemførelse. Vi synes, man burde have afventet resultatet af Bonnerup Nielsen-udvalgets arbejde, således at vi i fællesskab kunne have taget fat på dette sammen med kasserne for at finde de rigtige metoder til at få nedbragt fejludbetalingerne yderligere, men der er altså et flertal her i folketinget, der mener, at nu skal hammeren falde over A-kasserne. Det synes vi er beklageligt.

Bo Kristensen (KF):

Nu har vi jo gennem nogen tid her i folketinget beskæftiget os med de fejludbetalinger, som har været til diskussion gang på gang både i folketinget og i medierne. Nu er situationen den, at arbejdsministeren sidste år fik en betænkning fra Hæstrupudvalget, som har dannet grundlag for lovforslag nr. L 90, og efter forhandlinger i arbejdsmarkedsudvalget med spørgsmål og svar er der stillet nogle ændringsforslag af ministeren, som det konservative folkeparti kan støtte.

Vi opfatter det som en flertrinsraket, hvoraf dette er et af trinene og formålet er at få fjernet flere og flere af fejludbetalingerne. Med den fase, vi er i nu, kan vi sige, at forårets arbejde kan afsluttes med en yderligere nedbringelse af fejludbetalingerne, og det er vi ganske godt tilfreds med.

Vi finder det også rimeligt, at arbejdet fortsætter, og hilser derfor med tilfredshed, at Bonnerup Nielsen-udvalget har til opgave at komme med yderligere forslag til mindskelse af fejludbetalingerne, samtidig med at man skal kigge nøjere på de supplerende dagpenge, der som bekendt også har flere problemer i sig.

Vi er noget forundret over, at man i socialdemokratiet siger: enten skal vi have det

hele eller også skal vi ingenting have, for i mellemtiden finder der fejludbetalinger sted i stor mængde. Den linje finder vi uheldig. Vi må tage det ad flere gange, således at vi er sikre på at få taget fat på de rigtige ting og ikke bare lader stå til i en for lang periode. Derfor er vi meget tilfreds med arbejdsministerens arbejde i forbindelse med denne sag og med, at vi får en mindskelse af de for store fejludbetalinger.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Hr. Bo Kristensen siger, at socialdemokratiet synes, fejludbetalingerne skal fortsætte, men det er ikke rigtigt. Lad mig, som hr. Bo Kristensen selv gjorde, sammenligne dette med en tretrinsraket, som nu fyres af. Ja men hvad er det så for et trin, man fyrer af først? Er det ikke det, der sidder i toppen? Så kommer man desværre ikke ret langt. Det, vi plæderer for, er, at man tager fat på problemet fra grunden og lader være med at indføre nogle sanktionsregler, når det overhovedet ikke er sandsynliggjort for udvalget, at det vil nedbringe fejludbetalingerne med 2 øre. Det er ikke sandsynliggjort på nogen måde. Dette er et raid mod A-kasserne. Nu skal de have hammeren fra flertallet herinde. Andet ligger der ikke i det.

Jeg mener, at udvalgsarbejdet har påvist, at det, der er behov for, er et udvalg – og det har ministeren nedsat – der skal arbejde grundigt med sagerne. Det er vi enige med ministeren i. Derefter burde vi have ventet, således at vi kunne have taget fat, som den socialdemokratiske regering gjorde i 1982, hvor vi nedbragte fejludbetalingerne ganske betydeligt. Dette forslag vil ikke på nogen måde nedbringe fejludbetalingerne, og det er det, der er fejlen ved det. Det er kosmetik, og jeg synes, ministeren skulle have gjort noget ved fejludbetalingerne i stedet for al den kosmetik.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Til hr. Bo Kristensen: det er rigtigt, at flertrinsraketter kan være gode nok, men de fungerer altså ikke, hvis man starter det forkerte sted, og her er man ikke startet ved ondets rod, nemlig prøvet at forenkle det meget

[Elisabeth Bruun Olesen]

komplerede regelsæt, vi har i dag. Her starter man med at skærpe kassernes ansvar. Nu skal kasserne ikke have refusion, hvis et medlem har handlet uagtsomt. Det er en meget, meget væsentlig skærpelse af tingenes tilstand.

Så vil jeg ikke undlade at sige, at de borgerlige forestillinger om fejludbetalinger er vildt overdrevne. De var på 2,69 pct. i 1983.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Jeg giver fru Elisabeth Bruun Olesen ret i, at procenten ikke er stor, men kronerne er mange, og det er det afgørende i denne sag. Hvis man vil have den fornøjelse eller opgave via et foreningssystem, som A-kasserne er, at udbetale et beløb til arbejdsløse, har man også nogle forpligtelser og dermed også et ansvar, det kan der vist ikke være nogen som helst tvivl om. Det er de forventninger, vi stiller til alle andre organisationer og institutioner, som modtager bidrag fra den offentlige sektor, selv til en idrætsforening, hvis de opgiver en forkert adresse på et medlem og der derefter kommer et krav om tilbagebetaling af for meget udbetalt medlemstilskud fra en kommune. Vi kender disse regler, og det er ikke rigtigt, at der ikke sker nogen tilbagebetalinger i det system. Hvis man påtager sig en opgave, hører der et ansvar til, og det gælder også, når det er A-kasserne, som påtager sig en opgave.

Må jeg så sige til hr. Kaj Poulsen, at jeg har ikke talt om en tretrinsraket, jeg har talt om en flertrinsraket, for jeg mener, det er noget, vi skal arbejde videre med, og jeg er ganske enig med hr. Kaj Poulsen i, at vi også bliver nødt til at se på sammenhængen med de forordninger, som et flertal i folketinget har lavet om A-kassesystemet, altså lovene om, hvilke måder de udbetales på. Jeg håber da, at når vi når til det trin, vil man også være meget åben over for et samarbejde, således at vi kan få en regelsanering og en forenkling, selv om det desværre koster lidt på millimeterretfærdigheden. Det kan være en af de nødvendige ting, vi kommer ud for i denne sag. Men lad os nu se på de direkte fejludbetalinger, som er et af elementerne.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Hvis man virkelig er så emsig for at klare disse problemer vedrørende fejludbetalinger og man siger, at det er mange penge, vil jeg sige: ja, det er mange penge, men vi har spurgt nogle gange i udvalget: kan vi få fejludbetalingsprocenten for tilskudssystemet på forskellige områder: industriministerens område, landbrugsministerens område, på det sociale område? Den har vi ikke fået, men der er ingen tvivl om, at der også dér er betydelige fejludbetalinger, formentlig større fejludbetalinger procentuelt, men dér har man ikke tænkt på at indføre så grove ansvarsregler som dem, man nu vil trykke ned over kasserne.

Jeg glemte i første omgang at meddele, at vi meget gerne vil have udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, fordi A-kassernes Samvirke har meddelt, at de gerne vil op til udvalget og fortælle lidt om, hvad de mener om disse ting. Vi synes, det har været lidt for forceret her i sidste øjeblik, men tror, vi kan nå det med et kort udvalgs-møde, formentlig i aften.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige, at der jo er sket ændringer i systemet, som har mindsket fejludbetalingerne, og vi har alle en klar interesse i at få bragt fejludbetalingerne ned til et absolut minimum. Der er ingen, der kan være interesseret i, at dette system, som er opbygget af fagbevægelsen gennem tiderne, skal blive ødelagt på grund af, at det kan angribes for for store fejludbetalinger. Hvis ikke vi vil være med til at lave ændringer, så man mindsker disse fejludbetalinger, frygter jeg, at vi vil komme i den situation – det ved vi jo at der er borgerlige politikere der ønsker – at A-kasserne bliver taget fra fagforeningerne. Det mener jeg ikke er et gode, for det er trods alt fagbevægelsen og fagbevægelsens medlemmer, dette system skal betjene, og det er dem, der har skoen på, der bedst ved, hvor den trykker. Derfor er det vigtigt, at de sidder med ved bordet, når der skal tales om ændringer.

SF havde også gerne set, at dette var blevet udskudt til efteråret, når vi kunne vente, at der kom meldinger fra Bonnerup Nielsen-udvalget om, hvilke ting der skulle ændres for at mindske fejludbetalingerne. Da det undervejs gik for os, at vi ikke kunne få

[Lilli Gyldenkilde]

dette udsat, gik vi aktivt ind i arbejdet i udvalget i et forsøg på at få udsat så meget af det som muligt.

Det er jo ganske morsomt, at når vi taler om regelsanering – og jeg skal tage det frem som et eksempel på, hvor forskelligt vi opfatter regelsanering – kan vi alle blive enige om, at vi skal regelsanere, men når det så kommer til, hvilke regler vi skal sanere, er vi vildt uenige. Og det er socialdemokratiet og SF på det punkt, som har været afgørende for, at vi gik ind i denne sag, nemlig en forringelse af mulighederne for folk på deltid for at få supplerende hjælp. Vi ved alle sammen, hvem der først greb ind heroverfor, og vi ved også, at SF har protesteret mod det hele tiden.

Der er en klar uenighed mellem os, og vi må erkende, at sådan er det. Det er lykkedes SF ved at gå ind i det her, at prøve at påvirke resultatet ved at få taget de to forslag ud, som omhandlede en forringelse af mulighederne for folk på deltidsarbejde for at få supplerende understøttelse. Det er vi glade for at vi har gjort, og det kunne da godt være, at hr. Martin Rømer fra FTF, der har underskrevet et brev, som er sendt til mig i dag, kan få lidt besvær med at forklare i sin forning, hvordan det kan være, at han støtter socialdemokratiet, der går imod det ændringsforslag, vi har stillet, og som faktisk betyder, at ikke ganske få lærere får bedre supplerende hjælp, end de hidtil har fået.

Vi synes ligesom socialdemokraterne, at vi bør gå over til et system med nogle standardblanketter, så der ikke bliver den usikkerhed og den mulighed for uagtksomhed og den mulighed for svigagtighed, der er ved de umulige dagpengekort, vi har i dag, og hvor det er så nemt at gribe forkert. Derfor går vi i princippet ind for standarderklæringer. Vi ved, vi er enige med socialdemokraterne om det. Socialdemokraterne siger: bare til efteråret. De vil ikke være med nu. Ellers vil de godt være med, for i princippet er de enige med os. Vi har altså sagt: ja men vi må gå ind i det nu, for det er nu, flertallet er der for at lave det. Lad os dog prøve at forbedre det så meget, som vi overhovedet kan. Og det er altså lykkedes på forskellig måde.

Vi har fået igennem, at spørgsmålet om deltid overgår til Bonnerup Nielsen-udvalget. Det kommer med forslag senere, og så må vi se på det til den tid. Formentlig vil vi gå

imod, at der bliver strammet op på det område til efteråret, hvis der kommer nye forslag, og så vil vi være uenige med socialdemokratiet igen. Vi må forklare hinanden, at vi er uenige på de punkter, og det er der så ikke noget at gøre ved.

De to ændringsforslag, SF har stillet på dette område, er regeringen gået med til at regeringspartierne stemmer for, og det er selvfølgelig noget, vi er udmærket tilfredse med.

Hertil kommer et betækningsbidrag, der påpeger, at gives der forkerte oplysninger af en arbejdsgiver, kan kassen alligevel få refusion, og bliver der tvivl om en rådighedssag, vil kassen kunne få refusion indtil det tidspunkt, hvor tvivlen opstår.

Det er faktisk, hvad vi har fået igennem ved at gå ind i denne sag. Det er vigtigt for os, at vi har kunnet forbedre det, og når vi ydermere i princippet er enige i udgangspunktet: på længere sigt at gå bort fra tro- og love-erklæringer, hvorved ansvaret næsten alene placeres på medlemmerne, og over til arbejdsgivererklæringer, standarderklæringer, hvorved ansvaret selvfølgelig pålægges arbejdsgiverne, synes vi det er rigtigt at gå ind i sagen nu. Det har vi gjort, og det vil vi godt gå ud og forsvare.

Jeg har lige omtalt et brev, jeg har fået her til morgen fra LO – jeg kan se, at Knud Christensen er kommet hjem fra Malta – og fra Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, hvor Martin Rømer underskriver, og fra Akademikernes Centralorganisation. Jeg må sige, at det er en meget sparsom argumentation, der ligger i det. Jeg vil have lov at sige – jeg går ud fra, at de organisationer læser referatet af denne andenbehandling – at hvis organisationerne ikke vil være med til at gøre dette system gennemskueligt, så ender det med, at A-kasserne bliver taget fra fagbevægelsen. Det er ikke godt, for fagbevægelsen er trods alt dem, der har medlemmerne og derfor har bedst forstand på disse ting. Dermed være ikke sagt, at de har forstand på det hele, og at man udelukkende skal følge dem.

Jeg kan forstå på socialdemokratiet, som ellers var indstillet på at undlade at stemme om dette forslag, fordi det i grunden ikke var så slemt, at man har skiftet mening, fordi man igen har fået brev udefra. Det er jo interessant.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg kan forstå, at når SF taler om samarbejde med fagbevægelsen osv., så er det kun, når SF er enig med fagbevægelsen, det er godt.

Man må have lov til at lykønske fru Lilli Gyldenkilde med den kæmpesejr, hun her omtalte at hun havde vundet, og den betaling, hun skal give for det. En kæmpesejr, hvor man har fået lov til at få et flertal for to ændringsforslag her, som fru Lilli Gyldenkilde selv erkender om et halvt år bliver indført igen. Til lykke med sejren!

Hvad er det, man har lovet at gennemføre for det? Man har lovet at gennemføre de strammeste regler, vi har set inden for A-kassesystemet, hvor samtlige organisationer, som har forstand på det, som fru Lilli Gyldenkilde siger, protesterer imod det. Det er i sandhed en stor, stor sejr for SF, men det kommer til at gå ud over de små i samfundet. Til lykke med det!

Må jeg have lov til at sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det er creme for ørerne at høre fru Lilli Gyldenkilde stå her og sige, at vi må gøre noget ved de fejludbetalinger, ellers angriber de borgerlige os for ikke at gøre noget ved det. Det er vel nok rigtigt. Den nye erkendelse på landsmødet i Ålborg er rigtignok slået igennem.

I 1982 stod fru Lilli Gyldenkilde her og tordnede imod den socialdemokratiske regering; den gennemførte regler, der var betydelig mindre restriktive over for A-kasserne, idet begrebet »almindelig agtpågivenhed« blev indført i loven. Da sagde fru Lilli Gyldenkilde her fra talerstolen: det, der er brug for, er regelsanering, inden vi overhovedet tager fat på at straffe nogen som helst. Hvad er det, fru Lilli Gyldenkilde gør nu? Til lykke med det! Sejren er stor, og vi ved, hvem det går ud over.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er desværre ikke altid, man får saglige debatter herinde.

Jeg vil have lov til at sige, når hr. Kaj Poulsen står her og siger, at dette er en sag, der går ud over de små i samfundet, og at de skal takke SF for, at vi bærer os sådan ad, er

det simpelt hen uværdigt, for vi er ikke på nakken af de små i samfundet. Det ved hr. Kaj Poulsen alt om. Det er det ene, jeg vil sige.

Det andet er: det er rigtigt, at vi gang på gang har stået og sagt »regelsanering«, og det siger vi stadig væk, men vi må vel have lov til at erkende det, når vi er uenige med socialdemokratiet om, hvilke regler der skal saneres.

Vi ville meget gerne af med frigørelsesattesterne, børnepasningscirkulæret og alt det fiddelifut, som blev indført under den socialdemokratiske regering på dette område. Det står vi til rådighed for at komme af med, men jeg kan forsikre for, at vi ikke til efteråret stemmer for forringelser for folk på deltidarbejde med supplerende understøttelse, for arbejdsløsheden er ikke mindsket så meget, at det ikke er væsentligt for folk, at de i det mindste har den tilknytning til arbejdsmarkedet, som hedder et deltidsjob, og så får suppleret deres arbejdsindtægt med supplerende understøttelse. Vi går ikke med til at forringe det, og det er det, denne sag også handler om, hr. Kaj Poulsen.

Det er muligt, at der kommer nye forslag til efteråret, og så vil det vise sig, om de kommer igennem med socialdemokraternes stemmer. De kommer ikke igennem med SFs stemmer.

Det tredje, jeg vil sige, er: jeg står her med en baggrundsorientering om, hvad socialdemokratiet ville have gjort, hvis de var blevet ved magten i 1982. Det er fra statsministeriet, og det er fra den 1. september 1982. Da ville man lave besparelser på disse områder på 1 mia kr. Man ville gennemføre forhøjelser af medlemsbidrag og arbejdsgiverbidrag, og hvad har vi?

Lad nu være med at komme for højt op, lad os tage det her, som det er: et lille bitte skridt, der ikke sker alverden ved.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det er altid godt at snakke om noget andet, når man er lidt i klemme.

Må jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, som hun sagde i sit første indlæg, at det, der er problemet, er, at disse regler er så uigennemsigtige, at de er svære for medlemmerne og kasserne at overskue. Det er rigtigt. Det var

[Kaj Poulsen]

præcis derfor, arbejdsministerens forslag i § 1, nr. 4 og 5, var rigtige. Det havde gjort reglerne om deltidsbeskæftigelse gennemskuelige, og de havde ikke frataget nogen mulighed for at få deltidsunderstøttelse. Det havde gjort reglerne klare, således at medlemmerne vidste, hvilke rettigheder de havde, således at kasserne kunne administrere det uden alt for mange forkølede regler.

Det er en stor sejr, fru Lilli Gyldenkilde har vundet her, og vi må da ønske til lykke med den. Jeg er ikke sikker på, at fru Lilli Gyldenkilde har opfattet, hvad dette forslag går ud på. Det er ikke for at fratage nogen supplerende dagpenge. Det er for at gøre reglerne klare.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Enhver kan jo tage fejl, det er såmænd også sket for socialdemokrater ind imellem, og det er vel meget menneskeligt, at man, når man har begået en bommert, bruger stærke ord og hidser sig vældigt op, så det skal jeg ikke bebrejde fru Lilli Gyldenkilde.

Det, jeg derimod vil bebrejde fru Lilli Gyldenkilde, er, at hun netop i dag, hvor der skal gennemføres nogle af de mest asociale, mest skadelige indgreb over for lønmodtagerne i dette land og over for de arbejdsløse, uden anledning i hr. Kaj Poulsens første indlæg bruger hele sin taletid til glæde for hr. Gammelgaard og for arbejdsministeren og hele den borgerlige musik til at angribe socialdemokratiet.

Sandheden om denne sag er, at fru Lilli Gyldenkilde ikke opnår større retfærdighed, ikke færre fejludbetalinger i systemet. Det, fru Lilli Gyldenkilde alene opnår – jeg tror ikke, at det er tilsigtet, jeg tror, at det er en fejl, og jeg skal ikke angribe eller bruge stærke ord – er, at der går instrukser ud i hele systemet: er man i tvivl, så sig nej! Det vil sige, at når folk kommer med et grænsetilfælde – mennesketilværelsen er jo kompliceret – så siger man ude i det forreste led nej. Så får vi flere ankesager. Så får vi mere bureaukrati. Så får vi mere retsusikkerhed. Det er derfor, vi ikke sagligt er enige med fru Lilli Gyldenkilde i denne sag.

Brug dog ikke denne lejlighed til at glæde de borgerlige ved at angribe socialdemokratiet og til at tilsløre det, der er dagens hoved-

emne, nemlig overgrebene i forhold til de ledige, gennemført af regeringen, og som vi jo i fællesskab er imod.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu har 5 uger kontra 13 uger i forhold til deltidsforsikring været debatteret. I dag er det sådan, at der kræves 5 ugers fuldtidsarbejde, for at man kan overgå fra deltids- til fuldtidsforsikring, men merarbejde på fuld tid af tilfældig karakter tælles ikke med ved beregningen af de 5 uger. Sådan bliver det administreret i dag af kasserne.

Det er rigtigt nok, at ministeren havde foreslået, at man skulle have haft 13 ugers arbejde på fuld tid, for at man kunne overflyttes, uanset om arbejdet var merarbejde af tilfældig karakter. Så blev kassen fri for et skøn, og det er rigtigt nok, at det ville lette.

Grunden til, at VS alligevel ikke kunne støtte ministeren, er, at vi mener, at i historiens forløb – hvis man kan sige det på den måde – er der sket en glidning og en fordrejning af den måde, man administrerer det på. Det er VS' opfattelse, at § 67 i arbejdsløshedsforsikringsloven er blevet forvredet i sit indhold, og at man ikke skulle administrere sådan, at det kun er 5 ugers fuldtidsarbejde, der ikke er af tilfældig karakter, men også 5 ugers arbejde af tilfældig karakter kunne betragte, at man blev overflyttet til fuldtidsforsikring.

Det er en diskussion, der i øjeblikket foregår i A-kasserne, hvor jeg ved, at én af A-kasserne har en anke inde i øjeblikket lige netop på det punkt. Hvis den fortolkning er rigtig, vil det selvfølgelig være en forringelse, at man skal have haft 13 ugers arbejde, også selv om det er af tilfældig karakter, for at kunne blive overflyttet. Derfor kunne VS ikke støtte ministerens forslag.

Hvis det, jeg nu siger, ikke bliver tilgode-set i sidste instans, har socialdemokratiet ret i, at sådan som A-kasserne i øjeblikket fortolker det, ville det være en lettelse, for så skulle de ikke foretage et skøn i det konkrete tilfælde. Jeg mener bare, at A-kasserne har foretaget en glidning i deres måde at administrere det på, og det er det, vi skal have opklaret.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at jeg er udmærket klar over, at man har den diskussion i øjeblikket. Jeg er også klar over, hvordan den ankesag ligger, og jeg er også klar over, at hvis der skal være retfærdighed, vil den ankesag blive vundet, for det er en glidning, der er tale om. Der er ikke sket reelle ændringer. Nu kommer ændringerne altså, og derfor skal man selvfølgelig forhindre dem, og så skal man se på det igen til efteråret. Vi har sagt, at nu må vi have klarhed over disse sager; vi kan ikke have, at det bare glider.

Må jeg sige til hr. Svend Auken: jeg er enig i, at vi i dag står med nogle frygtelige sager på dagsordenen, som kræver al vores omhu, vores ømhed og alle vores kræfter, og at al vores adrenalin pisker rundt i kroppen på os. Det er jeg enig med hr. Svend Auken i, og vi skal også nok få brugt det, det kan jeg love for. Vi skal også få brugt vores tale-tid på det. Vi skal også få god tid til i udvalget at arbejde videre med det indtil tredjebehandlingen af de frygtelige forslag, der foreligger.

Men det skal ikke afholde mig fra at sige, at det ikke kan nytte noget at gå herop og sige: vi har overhovedet ikke angrebet SF, men pludselig angriber SF. Jo, jeg er blevet angrebet på mange måder, jeg skal ikke nævne dem her fra talerstolen. Jeg mener, det er rigtigt, hvad jeg har gjort, og jeg vil forsvare det. Når man får tid til at sætte sig ned og grundigt se efter, hvad det egentlig er, der er sket med disse ændringsforslag, så er jeg sikker på, at man vil indse, at der ikke er sket den store skade, men der er løst op.

Må jeg nævne et enkelt eksempel, som viser, at det har hjulpet, at vi er gået ind i denne sag. En efterlønsmodtager kommer og siger: jeg vil gerne gå på efterløn, men jeg har lyst til at slå mig ned i Sverige. Der bliver givet afslag på det, for det må man ikke ifølge reglerne. Man skal blive i Danmark. Nå, siger vedkommende og kommer tilbage 3 måneder efter og siger: goddag, goddag, her er jeg, jeg vil gerne have efterløn, og jeg bliver i Danmark. Vedkommende får sin efterløn, bliver i Danmark på papiret, men flytter alligevel til Sverige.

På et tidspunkt går det op for kassen, at medlemmet er flyttet til Sverige, og hvad sker

der så: ja, den må selvfølgelig kræve nogle penge tilbage. Hvis forslaget blev vedtaget, ville kassen da modtage refusion for de 159.000 kr., som den efterlønsmodtager svigagtigt havde fået? Nej, det ville kassen ikke, men det vil kassen ifølge det forslag, der foreligger nu, fordi kassen ikke har begået en fejl, det var medlemmet, der havde begået en fejl. Jeg vil ikke holde hånden over mennesker, der svigagtigt laver den slags ting.

Jeg mener, at dette er en klar forbedring, og det tror jeg at hverken hr. Kaj Poulsen eller for den sags skyld fru Elisabeth Bruun Olesen vil gå imod.

Lone Dybkjær (RV):

Historien om fejludbetalingerne er jo lang, og den skal ikke repeteres her. Jeg kan godt forstå socialdemokratiets animositet ved overhovedet at gå ind i saglige diskussioner om dette.

Vores holdning er, at det er nødvendigt, at vi forbedrer, hvor vi kan. De forslag, der bliver fremsat, som der er rimelig dokumentation for kan forbedre tingene, mener vi det er nødvendigt at tage. Det er også rigtigt, at en regelsanering skal i gang, sådan at det bliver mere overskueligt, men vi må erkende, at regelsaneringer kun gør det mere overskueligt, hvis vi opgiver en hel del af vores millimeterretfærdighed. Det er en temmelig lang diskussion, vi må have.

Jeg mener, at det forslag, der ligger her, vil formindske fejludbetalingerne. Alt kan udskydes med den begrundelse, at vi må have den perfekte løsning. Vi får aldrig den perfekte løsning. Det bedste er meget ofte det godes værste fjende. Her er der tale om en lang proces, hvor vi er nødt til at gå ind i spørgsmålet om fejludbetalingerne.

Hr. Kaj Poulsen svinger den store hammer. Han siger, at det er andre, der lader den falde over A-kasserne, og spørger: hvor har man noget tilsvarende? Er der andre områder, hvor man har noget lignende? Det er der næppe. Der er nemlig ikke andre områder, hvor man har 28 mia kr. eller deromkring, som private foreninger håndterer fuldstændig selv. Det er der faktisk ikke. Der er heller ikke andre systemer, hvor der i den grad er sammenfald mellem interesserne, som der er her mellem fagforeningerne og A-kasserne, og hvor fagforeningerne får lov

[Lone Dybkjær]

til at beholde A-kasserne. Det synes jeg vi nøgternt skal erkende må med.

Så siger hr. Kaj Poulsen, at de værktøjer, som skal til, er der ikke. Det er meget interessant, at det værktøj, der bl.a. er lavet, at arbejdsgiveren skal komme med nogle oplysninger, overhovedet ikke bliver nævnt. Det hænger klart sammen med skærpelsen af det objektive ansvar. Det er ikke fritstående, det ene er ikke gennemført uden det andet. Tværtimod er der en sammenhæng mellem de to ting, sådan at der er noget at have et stærkere ansvar i, netop ved at arbejdsgiveren skal komme med nogle bedre oplysninger.

Hr. Kaj Poulsen siger, at de supplerende dagpenge tages ud. Her er det altså pludselig rystende, at man ikke tager dem med. Her skal man bestemt ikke vente på, at det indgår i Bonnerup Nielsen-udvalgets arbejde. Her skal man fare til at lave regelsanering. Her kan man altså ikke vente.

Jeg synes ikke, det er særlig konsistent, men det synes jeg overhovedet ikke socialdemokratiets holdning er til dette. Jeg synes, det er rystende, at socialdemokratiet ikke på ét eneste tidspunkt konstruktivt er gået ind i udvalgsarbejdet med henblik på at forbedre situationen med fejludbetalingerne. Det synes jeg virkelig er rystende, også fordi socialdemokratiet mere end nogen anden sidder med erfaring vedrørende fejludbetalingerne. Jeg synes, det er det virkelig forfærdelige i denne sag, at der ingen bidrag overhovedet er kommet om, hvordan man skal forbedre situationen. Man siger bare nej til det hele. Så er man jo herligt fri for at tage medansvar for noget som helst.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det sidste udsagn var interessant, al den stund jeg i hvert fald har været til stede, når dette forslag har været behandlet i udvalget.

Jeg vil godt sige til fru Lone Dybkjær, at det ikke kan hjælpe noget, at man lader sit had til fagbevægelsen fuldstændig overskygge det saglige hensyn til, hvordan man skal administrere. 28 mia. kr. er mange penge. Har fru Lone Dybkjær læst de bilag, vi har fået i udvalget, hvori vi beder om at få oplyst sammenlignelige områder? Der er sammenlignelige områder, men det er ikke så store penge,

lad det være sagt, inden for det offentlige, hvor private organisationer administrerer penge. Findes der tilsvarende objektive ansvarsregler dér? Hvis fru Lone Dybkjær er en opmærksom læser af de bilag, vil hun se, at det er der ikke. Jeg tror ikke, at vi kan finde andre steder, hvor man procentuelt har så lav en fejludbetaling, som man har i A-kasserne.

Jeg vil godt sige til fru Lone Dybkjær, at vi er parat til at tage fat på problemerne på baggrund af Hæstrupudvalgets rapport. Det sagde vi ved førstebehandling. Der var der ikke noget med, at vi skulle tage fat i Hæstrupudvalgets rapport. De ting skulle bare gennemføres. Det var benhårdt. Nu skulle der skæres voldsomt i mulighederne for at administrere på den ene og den anden måde, således at det var kommet til at gå ud over medlemmerne. Vi har tilbudt forhandling på det område. Vi har skam også haft snak med ministeren om det, men vi har ikke kunnet blive enige om, hvad der skulle gennemføres. Vi var enige med ministeren om nedsættelse af et udvalg, hvis vi ikke skulle anvende Hæstrupudvalgets rapport.

Nu får vi det udvalgsarbejde, og vi glæder os til og vil se positivt på udvalgsrapporten, når den foreligger, om den nødvendige regelsanering, og vi kan på den baggrund se på eventuelle sanktionsmuligheder.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg nærer ikke noget had til fagforeningerne. Jeg siger bare, at der er en naturlig sammenkobling – det forstår jeg at man gerne vil fastholde der er – mellem fagforeningerne og A-kasserne. Jeg har nærmest indtrykket af, at det er et kærlighedsforhold, og det er helt i orden for mig, det har jeg aldrig noget imod.

Jeg bliver nødt til at sige, at det er mange penge, som hr. Kaj Poulsen siger det drejer sig om. Der er ingen andre områder, hvor der er tilsvarende milliardbeløb i omløb investeret af private foreninger. Derfor synes jeg, det er meget naturligt, at man tager fat i spørgsmålet om fejludbetalinger på dette område.

Hvis det var sådan, at socialdemokratiet, dengang de var i regering, i deres bespareelsesplan af 1. september 1982 havde rejst spørgsmålet om fejludbetalinger inden for

[Lone Dybkjær]

andre områder – hvad det så er for nogle, hr. Kaj Poulsen hentyder til, jeg har ikke set noget om fejludbetalinger inden for andre områder – hvis der havde stået: inden for x-ministerium er der fejludbetalinger på 500 mill. kr., så havde vi naturligvis også taget fat på det. Nu stod der tilfældigvis fejludbetalinger her, og man bliver da nødt til at se på det, når både en socialdemokratisk og en borgerlig regering siger, at her er tale om fejludbetalinger af en størrelsesorden, der er uacceptabel.

Er der andre områder, hr. Kaj Poulsen, hvor man ud fra sin ministererfaring i socialdemokratiet kan sige der er lige så store fejludbetalinger? Kom med dem, så tager vi fat på dem.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Fru Lone Dybkjær må have været grundigt uopmærksom på, hvad der er sket på dette område. Under første behandling sagde socialdemokratiet: lad os tage fat på fejludbetalingerne på grundlag af Hæstrupudvalgets rapport. Hvor tit skal vi sige det, før det siver ind? Det har vi tilbudt, men det var der ingen lyst til. Nej, hammeren skulle falde voldsomt og hårdt, uden at der er dokumenteret nogen som helst besparelse eller mindskning af fejludbetalingerne ved disse forslag, selv om fru Lone Dybkjær sagde, at hun synes, det er veldokumenteret. Jeg kunne godt tænke mig at få nummeret på det bilag at vide, hvori det er veldokumenteret.

Jeg tror, at realiteterne vil komme til at vise, at dette forslags gennemførelse ikke vil betyde en eneste kroners mindskning af fejludbetalingerne, men at man vil gennemføre nogle ansvarsregler, som er helt urimelige og ikke kendt tidligere i Danmark over for administrative systemer.

Elisabeth Bruun-Olesen (VS):

Vi er enige om nogle ting. Vi er enige om, at A-kasserne administrerer mange penge. Vi er også enige om, at A-kasserne skal administreres så korrekt som overhovedet muligt, men vi er uenige om, hvordan vi løser problemet. VS mener, at hovedproblemet i forbindelse med fejludbetalingerne er det meget komplicerede regelsæt. Det er en regelforenklings, der skal til.

Jeg vil lige indskyde, at når vi snakker om fejludbetalingerne, har den borgerlige hetz været utrolig stor. Som jeg sagde før, lå fejludbetalingerne i 1983 på 2,69 pct., og det er stadig faldende. Når man opgør det næste gang, er jeg sikker på, at det er lavere endnu.

Men i stedet for at sætte ind på at lave et mindre kompliceret regelsæt skærper man kassens ansvar. Det fremgår meget klart af betænkningen, hvor man udtrykkelig siger, at ikrafttrædelsestidspunktet for kassens skærpede ansvar for fejludbetalinger er udskudt til 1. januar 1986.

Det er altså lige gyldigt, om SF prøver på at sige, at der ikke er tale om en skærpelse. Det er en skærpelse af kassernes ansvar for fejludbetalinger. Kasserne gøres nu ansvarlige, og de kan ikke få refusion, hvis et medlem har handlet uagtsomt. Det vil sige, at det totalt er op til det enkelte medlem at kende arbejdsløshedsforsikringsreglerne. Hvordan skal det enkelte medlem være i stand til det med det meget, meget komplicerede regelsæt, vi har?

Selvfølgelig skal kasserne forklare medlemmerne, hvad det handler om. Selvfølgelig skal medlemmerne give alle oplysninger fuldstændig korrekt. Men når tingene er så komplicerede, kan det ske, at medlemmerne ikke ved, hvor meget de skal oplyse kasserne om. Det kan godt ske, at der smutter en eller anden ting i bedste tro. Hvis en sådan uagtsom ting sker, kan kasserne nu ikke få refusion. Det har de kunnet tidligere. Kasserne kan få refusion, hvis der er sket sving. Det er der ikke noget nyt i. Det har kasserne altid kunnet. SF har fået en lettelse ind i forhold til ministerens oprindelige lovforslag. Det er rigtigt nok. Man kunne ikke engang få refusion, hvis medlemmet havde begået en svigagtig handling. Det kan man nu, men det er ikke en forbedring i forhold til den eksisterende tilstand, overhovedet ikke.

Når fru Lilli Gyldenkilde taler om, hvad man har fået ind, kan jeg give fru Lilli Gyldenkilde ret i hendes overordnede betragtninger, nemlig at fejludbetalingerne skal ned på et absolut minimum, at A-kasserne ikke bør tages fra fagbevægelsen, og at ændringsforslaget om standardiserede blanketter er en god ting, men det er jo ikke vedtaget. Der står, at der nu vil være tid til at undersøge mulighederne for at få lagt disse oplysninger ind i en standardiseret form, f.eks. på lønsed-

[Elisabeth Bruun-Olesen]

lerne. Det er en bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler, arbejdsministeren har fået. Det kan være godt nok, og VS ønsker også, at oplysningerne skal lægges ind i en standardiseret form, men det er ikke noget, man har fået igennem. Arbejdsministeren har fået bemyndigelse til at se på det. Det er alt.

Så siger fru Lilli Gyldenkilde, at man vedrørende rådighed har fået nogle ting ind i forhold til det oprindelige lovforslag, men man har ikke fået en eneste forbedring ind i forhold til tilstandene, som de er i dag. Der står, at en kasses skønsmæssige afgørelse ikke vil betyde tab af refusion, hvis kassen i sin tid har truffet en forsvarlig afgørelse, og hvis kassen og/eller medlemmet ikke har handlet uagtsomt ved afgørelsen af, om medlemmet var til rådighed. Det er en forbedring i forhold til det oprindelige forslag, men det er overhovedet ingen forbedring i forhold til den eksisterende tilstand

Det vil sige, at SF er gået ind i et udvalgsarbejde, har fået nogle ting forbedret i forhold til det oprindelige lovforslag, som var totalt uacceptabelt, men medvirker til, at kassens objektive ansvar bliver skærpet utrolig meget i forhold til den eksisterende tilstand. Det er det, det handler om.

Fru Lilli Gyldenkilde nævnte et eksempel med en efterlønsmodtager, der havde optrådt svigagtigt over for kassen ved at undlade at fortælle, at han eller hun var flyttet til Sverige, og sagde, at kassen nu ville kunne få refusion. Ja men det har kassen altid kunnet i et sådant tilfælde. Det er der intet nyt i. Det er ikke en forbedring af den eksisterende tilstand.

Der er i lovforslaget, som det ligger, kun en forringelse af den eksisterende tilstand. Derfor vil VS selvfølgelig stemme imod det.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det er en underlig debat, synes jeg egentlig. Alle er enige i princippet om, at fejludbetalingerne skal nedbringes, men kan bare ikke rigtig blive enige om hvordan.

Hvis vi ser tilbage på, hvad forudsætningen er for, at vi har denne debat i dag, ser vi, at for et lille års tid siden kom der en rapport, der sagde, at der fortsat var fejludbetalinger på dagpenge- og efterlønsområdet på en halv milliard kroner.

Det synes jeg var mange penge, og jeg synes ikke, at jeg som arbejdsminister kunne være ansvarlig for og være bekendt, at der ikke blev gjort noget ved dette. Dette var baggrunden for, at det såkaldte Hæstrupudvalg blev nedsat, som fik til opgave hurtigt at komme med forslag til at nedbringe fejludbetalingerne. Hæstrupudvalget afsluttede sit arbejde i efteråret.

Jeg fremsatte 28. november 1984 dette lovforslag. Der er ikke tale om forceret behandling. Det har ligget i folketinget siden 28. november 1984. Dette forslag indeholder udelukkende elementer, som er indeholdt i Hæstrupudvalgets betænkning. Det er i forslaget nævnt, hvad vi vil gøre på det administrative område, og der er også nogle ting, der kræver lovændringer. Vi har valgt at fremsætte et lovforslag, som hurtigst muligt skulle medvirke til, at fejludbetalingerne blev nedbragt.

Det viste sig under førstebehandlingen af lovforslaget, at der især var to elementer, nogle ikke brød sig om. Socialdemokratiet brød sig ikke om – det har vi også hørt i dag – forslaget om kassens objektive ansvar, og man brød sig heller ikke om forslaget om, at arbejdsgiveren skal dokumentere og begrunde, hvorfor man afskediger en medarbejder.

Jeg mener, at vi derefter har haft mange grundige drøftelser også uden for arbejdsmarkedsudvalget, hvor jeg har sagt til socialdemokratiet gentagne gange, at hvis socialdemokratiet ville medvirke til at nedbringe fejludbetalingerne, og hvis socialdemokratiet ikke fandt, at de forslag, der er indeholdt i nr. L 90, var rigtige og tilstrækkelige, så var socialdemokratiet meget velkommen til at komme med andre forslag, som var indeholdt i Hæstrupudvalgets betænkning, eller nogle, der lå uden for. Men jeg har ikke modtaget nogen forslag fra socialdemokratiet.

Hvad er det, hr. Kaj Poulsen taler om i dag? Jeg synes, at hr. Kaj Poulsen opfører sig nærmest som en fornærmet skoledreng. Han siger, at vi skal vente på Bonnerup Nielsen-udvalget og på ditten og daten. Det er rigtigt, at vi har nedsat Bonnerup Nielsen-udvalget, bl.a. fordi Hæstrupudvalget peger på, at en af de betydelige fejlkilder er reglerne om supplerende dagpenge. Hæstrupudvalget foreslår, at man kun skal have mulighed for at få supplerende dagpen-

[Arbejdsministeren]

ge i 1 år. Det forslag medtog jeg ikke. Jeg skønnede, at der ikke ville være flertal for det. Det er en af fejlkilderne.

Bonnerup Nielsen-udvalget har også til opgave at følge op dér, hvor vi slutter, når nr. L 90 bliver vedtaget, og derfor er det rigtigt, som både hr. Bo Kristensen og fru Lone Dybkjær har sagt, at dette er en flertrinnsraket. Man kan ikke fra den ene dag til den anden fjerne fejludbetalingerne, men man kan arbejde sig henimod at komme dem til livs.

Så siger hr. Kaj Poulsen: nu skal vi bare vente, nu skal vi udskyde det hele. Det mener jeg ikke at man kan være bekendt. Jeg mener ikke, at folketinget kan være bekendt ikke at ville medvirke til at nedbringe fejludbetalingerne, og heldigvis er vi altså i den situation, at et flertal i folketinget har præcis den samme opfattelse.

Hr. Kaj Poulsens indlæg kunne næsten forstås, som om hr. Kaj Poulsen var fornærmet og følte, at dette var ligesom et personligt angreb på A-kasserne, bare for at genere dem. Hr. Kaj Poulsen brugte vendingen: hvorfor har man ikke strammet op over for arbejdsgiverne i tilstrækkeligt omfang? Dertil må jeg sige, som fru Lone Dybkjær var inde på det, at A-kasserne administrerer 28 mia kr. af statens penge. Det er mange penge. Ud over at det er den største post på arbejdsministeriets budgetkonto, er det mange penge for staten, og derfor er det meget vigtigt, hvordan disse private foreninger, som A-kasserne jo er, administrerer disse penge.

Jeg har ikke noget ønske om at komme det nuværende A-kassesystem til livs, men det er min opfattelse, at hvis der er fejl på området, så må vi i fællesskab medvirke til at få fjernet dem, at få et ordentligt og et reelt system, således at vi kan bevare den tradition, vi har, at A-kassesystemet administreres igennem de private foreninger, som det jo er.

Jeg synes ikke, man kan sige som hr. Kaj Poulsen, at nu skal vi vente på Bonnerup Nielsen-udvalget, nu skal vi vente på regelsænering, nu skal vi vente på Godot, og så skal vi lave det hele i et snuptag, for det kan jo ikke lade sig gøre.

Hr. Kaj Poulsen siger, efter først at være gået imod forslaget og have sagt, at det er ét stort angreb på A-kasserne, at de eneste elementer, som ville have givet besparelser, er §

1, nr. 4 og 5, i det oprindelige forslag om supplerende dagpenge. Ja men det er ikke rigtigt. Det, der gav penge, er kassens objektive ansvar, og det er et spørgsmål om dokumentationen.

Vi skal til efteråret eller i vinterens løb tage stilling til reglerne om supplerende dagpenge. Derfor har jeg syntes, det er rimeligt, at man afventer diskussionen i forbindelse med behandlingen af Bonnerup Nielsen-udvalgets forslag om disse ting.

Hr. Kaj Poulsen siger pludselig, at det er hovedelementerne i det. Det er det altså ikke; så har hr. Kaj Poulsen ikke forstået en disse af det hele, og det er rystende. 1. juli 1985 skal jeg aflevere en rapport til finansudvalget om, hvor langt man er kommet med nedbringelsen af fejludbetalingerne. Hr. Kaj Poulsen har altså misforstået noget.

Hr. Kaj Poulsen rejser så spørgsmålet, om der ikke også sker fejludbetalinger på andre områder. Jeg kan kun være ansvarlig for arbejdsministeriets arbejdsområde. Om der eventuelt skulle være andre ministerområder, hvor man har fejludbetalinger, kender jeg ikke andre ministres områder godt nok til at kunne svare på. Men det er ikke nogen begrundelse for, at man ikke skal nedbringe fejludbetalinger på en halv milliard kroner på dagpenge- og efterlønsområdet. Det er da ikke nogen argumentation, hr. Kaj Poulsen.

Det er fuldstændig urigtigt, når hr. Kaj Poulsen bruger udtrykket, at dette lovforslag har været udsat for en forceret behandling i folketinget. Det er fremsat 28. november 1984, og årsagen til, at det ikke kommer til anden og tredje behandling før nu, er, at vi har prøvet på, om vi kunne få socialdemokratiet i tale, om ikke socialdemokratiet kunne se det fornuftige i, med den tætte tilknytning, det har til fagbevægelsen og A-kasserne, at medvirke til at få nedbragt fejludbetalingerne. Det har socialdemokratiet altså ikke kunnet eller villet indse. Måske er det, fordi man er blevet grebet af forårskuller, jeg ved det ikke.

Hr. Kaj Poulsen siger, at dette også kommer til at gå ud over de svage i samfundet. Hvad er det for noget pjat at sige, at nedbringelse af fejludbetalinger på dagpenge- og efterlønsområdet skulle have som sigte, at det skal gå ud over de svage i samfundet? Det er en meget dårlig form for argumentation.

[Arbejdsministeren]

Som lovforslaget nu ligger, med mine ændringsforslag, træder loven i kraft til sommer, men for at få noget bedre styring på det, vil reglen om det objektive ansvar, hvor vi nu har fjernet svig, først træde i kraft 1. januar 1986.

Det er rigtigt, hvad flere af ordførerne har været inde på, at det objektive ansvar, det, at vi skærper kravene til kassernes behandling, selvfølgelig hænger sammen med de krav, vi stiller til arbejdsgiverne. Derfor har jeg stillet et ændringsforslag, som går ud på, at arbejdsministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om, at dagpenge kun kan udbetales, hvis tidspunktet for og årsagen til medlemmets sidste arbejdsophør og varigheden af medlemmets sidste arbejdsforhold og lønnens størrelse dokumenteres. Det er meningen, at disse regler skal udarbejdes og drøftes i samarbejde med Bonnerup Nielsen-udvalget, således at parterne bliver inddraget i dette. Det er også tanken, at denne bemyndigelse til at fastsætte regler skal hænge sammen med, hvornår det objektive ansvar træder i kraft, 1. januar 1986, således at der bliver en logisk og fornuftig sammenhæng.

Socialdemokratiets politiske ordfører står op og siger, at der er blevet begået en bommert, fordi regeringen kommer med et lovforslag, hvormed man forsøger at nedbringe fejludbetalingerne på en halv milliard kroner. Jeg vil snarere sige, at det er socialdemokratiet, der begår en bommert, hvis det ikke kan se det fornuftige i at være med til at nedbringe fejludbetalingerne. Vi kan være uenige om en masse besparelsesforslag af politiske grunde, men jeg kan ikke forstå, at der kan være uenighed i folketinget om nedbringelse af fejludbetalingerne. Ingen kan da være interesseret i, at en halv milliard kroner af statens penge fistrer ud til forkerte formål. Vi kan være interesseret i at diskutere, hvor store dagpengene skal være, men da ikke i, at de går til et forkert formål.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

På mig virker det ubehageligt, når såvel fru Lone Dybkjær som arbejdsministeren siger, at socialdemokratiet overhovedet ikke har villet være med til at gøre noget for at nedbringe fejludbetalingerne i A-kasserne.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger og behandlingen undervejs, at der allerede i 1981 blev taget en række væsentlige skridt, altså under den socialdemokratiske regering, til at nedbringe antallet af fejludbetalinger. Konkret er besparelsen allerede i 1983 opgjort af arbejdsdirektoratet under den nuværende minister til 400 mill. kr. Man tog altså fat.

Der er ingen uenighed mellem os om målet med dette lovforslag. Det, der alene er uenighed mellem os om, er det instrument, man har valgt, nemlig det skærpede kasseansvar. Der vil jeg ikke henvise til, hvad A-kasserne mener, eller hvad fagbevægelsen mener, eller hvad alle de mange mennesker mener, der arbejder med systemet til hverdag. Jeg vil henvise til, hvad ministerens eget direktorat har sagt om denne tanke.

Direktoratet har efter en meget grundig undersøgelse sagt, at intet tyder på, at et skærpet ansvar vil føre til færre fejludbetalinger. Og det er klart, at når alle – direktorat, A-kasser osv. – der arbejder med denne sag, er enige om, at forslaget virker mod sin hensigt, så er det ikke fair af ministeren at sige, at socialdemokratiet ikke vil medvirke til at nedbringe antallet af fejludbetalinger. Havde ministeren taget det element ud, som bare giver flere sager, mere bureaukrati, men ikke færre fejludbetalinger, så havde vi naturligvis opnået et fornuftigt kompromis på grundlag af det forslag, ministeren i sin tid fremsatte, og på grundlag af det udvalgsarbejde, der kommer fra Bonnerup Nielsen-udvalget.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det var til hr. Svend Aukens bemærkninger om, at det virkede ubehageligt. Det er da rigtigt, at dengang hr. Svend Auken var arbejdsminister, havde vi fejludbetalinger på 1 mia kr., som er blevet nedbragt til ½ mia kr., bl. a. på grund af initiativer, som hr. Svend Auken som arbejdsminister tog. Det er rigtigt. Og det er godt, at de er blevet nedbragt fra 1 mia kr. til ½ mia kr., men det er bare ikke nok, og derfor synes jeg fortsat, at det virker ubehageligt, at socialdemokratiet ikke vil medvirke til, at fejludbetalingerne bliver yderligere nedbragt.

Så siger hr. Svend Auken, at man vil gerne medvirke, man vil bare ikke gerne medvirke

[Arbejdsministeren]

på denne her måde, og hvis nu man havde taget det objektive ansvar ud. Jeg har gentagne gange spurgt socialdemokratiet: hvad vil I gøre for at medvirke til, at vi kan få nedbragt fejludbetalingerne? Hvis ikke I kan lide forslaget om det objektive ansvar, hvilke andre forslag har socialdemokratiet så, der kan nedbringe fejludbetalingerne på samme måde?

Vi havde regnet med, at vi kunne have nået at få nedbragt fejludbetalingerne med 300 mill. kr. i dette år, og socialdemokratiet er ikke kommet med andre forslag, ikke med et eneste forslag, ud over at man skulle tage forslaget om det objektive kasseansvar ud.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er nogle bemærkninger fra fru Elisabeth Bruun Olesen, som jeg har stor respekt for i disse sager, fordi jeg ved, fru Elisabeth Bruun Olesen har arbejdet med det her helt ude på gulvet, hvor man sidder med tingene.

Jeg må sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at når fru Elisabeth Bruun Olesen siger, at SF har medvirket til, at ministeren har fået en bemyndigelse og ikke spor andet, så er det altså ikke rigtigt. Der står i betænkningen vedrørende nr. 3, at ministeren har oplyst, »... at bestemmelsen nu var ændret til en bemyndigelse for arbejdsministeren til at fastsætte nærmere regler. Der gives på denne måde parterne mulighed for at være med til at fastsætte den praktiske udformning af reglerne.«

Jeg går derfor ud fra som givet, at parterne i vores terminologi her er arbejdsmarkedets parter, som skal sidde med og hitte ud af, hvordan dette her skal komme til at se ud – og det håber jeg også arbejdsministeren lytter til, for jeg hørte tidligere arbejdsministeren sige Bonnerup Nielsen-udvalget og nævne det som en part. Sådan er det blevet forelagt i arbejdsmarkedsudvalget, og det kan jeg ikke forestille mig der kan være ændringer i, og det kan jeg se ministeren er enig med mig i at der heller ikke er.

Det var det ene, jeg ville sige. Dernæst vil jeg sige, at ved at gå ind i dette her, som vi bebrejdes så stærkt fra de venstreradikales side, både af socialdemokraterne og VS, har vi fået igennem, at hvor der er tale om svig,

får kassen sin refusion. Vi har fået igennem, at hvor der kan være tvivl om skønnet rådighed, så får kassen sin refusion. Vi har fået igennem, at hvor der er tale om, at arbejdsgivere giver forkerte oplysninger, så får kassen sin refusion. Var vi ikke gået ind, var disse fire klare punkter ikke kommet igennem. Og så kunne vi have snakket om, at det var en meget dårlig lov, der kom ud af det her. Men jeg mener, den er blevet ændret, fordi nogle har orket at gå ind og tage det slagsmål, som måtte tages for at få nogle ting igennem.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det var min hensigt at indlægge en mid-dagspause i dag. Hr. Svend Auken for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg går ud fra, at det var af hensyn til formandens ønske om frokostpause, at arbejdsministeren undlod at besvare mit helt centrale spørgsmål til hende om, hvorfor hun kommer med et forslag til folketinget om skærpet kasseansvar, når arbejdsdirektoratet, hendes eget arbejdsdirektorat, efter nøje gennemgang af de forbedringer, der er sket med hensyn til at nedbringe antallet af fejludbetalinger, i en klar og utvetydig konklusion siger, at intet tyder på, at et skærpet kasseansvar vil føre til færre fejludbetalinger. Det må vi vel have en forklaring på her i folketingssalen. Det er altså ikke kun kasserne, fagbevægelsen, der går imod det, men det er også hendes eget arbejdsdirektorat, der efter en saglig undersøgelse kommer til det resultat. Jeg går ud fra, at arbejdsministeren får mulighed for at få ordet og svare på dette spørgsmål.

Må jeg så derefter sige til arbejdsministeren, at det ikke er rigtigt, at socialdemokratiet ikke kom med andre forslag til, hvordan man kunne nedbringe antallet af fejludbetalinger. Tværtimod så er det vores idé, at det vigtigste fremskridt ud over den tiltrængte regelsanering er spørgsmålet om ensartede, let administrerbare lønsedler og lønoplysninger fra arbejdsgiveren. Det er det eneste, der i realiteten kan nedbringe fejludbetalingerne. Det stod ikke i ministerens oprindelige forslag. Det kom ind, efter at vi havde haft møder med ministeren, og det er vi selvfølgelig

[Svend Auken]

taknemmelige for, men tilbage er stadig væk et skærpet ansvar for kasserne, som selv arbejdsdirektoratet siger ikke fører til færre fejludbetalinger, men alene til mere bureaukrati.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu brystede SF sig jo af mange ting. Jeg vil godt spørge de borgerlige ordførere: havde de borgerlige ordførere kunnet holde til politisk, at A-kasserne ikke skulle have refusion, hvis arbejdsgiverne gav fejlagtige oplysninger? Det kunne jeg også godt tænke mig at spørge arbejdsministeren om. Er det virkelig SF, der har formået at sige det til arbejdsministeren, således at hvis SF ikke var gået ind i billedet, så skulle kasserne aldrig have refusion, hvis arbejdsgiverne svindlede? Det tiltror jeg dog ikke den borgerlige regering.

Jeg tror egentlig heller ikke, at det er SF, der har kunnet sige til de borgerlige, at hvis et medlem har begået svig, så er det kassens skyld – at hvis et medlem groft har svindlet, så er det kassens skyld. Det vil jeg gerne have både ministerens og de borgerliges bemærkninger til.

Så har fru Lilli Gyldenkilde med hensyn til § 1, nr. 3, ret i, at der står, at parterne skal have mulighed for at være med til at fastsætte den praktiske udformning af reglerne. Og det er da også godt. Det, jeg forsøgte at sige, var, at der jo ingen garanti ligger i, at parterne bliver enige, og jeg synes, man har betalt meget dyrt for at få denne bestemmelse ind, når kasserne objektivt set har fået et skærpet ansvar, således at kasserne nu ikke får refusion, hvis et medlem har handlet uagtsomt.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Da vi både står foran ministersvar og en anden omgang, skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.57

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Der blev stillet nogle spørgsmål, inden vi indledte vores middagspause, og bl.a. rejste fru Elisabeth Bruun Olesen spørgsmålet om, hvorvidt man kun var ude på at ramme A-kasserne, hvis medlemmerne gav urigtige oplysninger, men derimod måske ikke ville ramme arbejdsgiverne, hvis arbejdsgiverne kom med forkerte oplysninger.

Det er sådan set ikke rigtigt, men sagen er jo den, at når det drejer sig om administrationen af de 28 mia kr., som ligger i A-kasserne, så er det nødvendigt, at vi ser på A-kassernes forhold. Det er selvfølgelig også nødvendigt, at A-kasserne har et godt beslutningsgrundlag. Derfor skærper vi også kravene til arbejdsgiverne med hensyn til dokumentation, bl.a. gennem det, som også socialdemokratiet rejste under første behandling, nemlig spørgsmålet, om vi ikke kan finde ud af at lave en ensartet lønseddel, således at det ligesom bliver nemmere, at man ikke bare får disse små papirlapper, men at man på den måde får elimineret en fejkilde.

Ud over at vi siger, at det objektive ansvar ikke gælder, når der er tale om svig, så får direktøren for arbejdsløshedsforsikringen en mulighed for at undtage andre typer sager. En af de typer sager, vi har forestillet os vil blive undtaget, er sager i forbindelse med, at der er sket fejl som følge af, at en arbejdsgiver har givet urigtige oplysninger. Så kan det selvfølgelig ikke være meningen, at A-kassen skal hænge på den.

Så kom hr. Svend Auken nogle gange med nogle betragtninger også omkring det objektive ansvar og spørgsmålet om, hvad man havde ment om dette. Hr. Svend Auken var inde på nogle betragtninger om, at direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen gik imod forslaget, og jeg kan sige, at det er ikke rigtigt. Direktoratet er blevet hørt vedrørende lovforslaget, også hvad angår det objektive ansvar, og har ikke ved tilbagemeldingen vedrørende forslaget omtalt denne del af lovforslaget. Jeg kan sige, at i direktoratets redogørelse vedrørende tilsynet med de statsanerkendte arbejdsløshedskasser er selve forslaget om objektivt ansvar ikke nævnt. Til gengæld taler man en del om millimeterretfærdighed, komplicerede regler, regler, der gennemføres for hurtigt, hvilket medfører en kompliceret og en uoverskuelig lovgivning.

Så kan jeg sige, at direktoratet også er blevet hørt vedrørende Hæstrupudvalgets for-

[Arbejdsministeren]

slag, og derom har direktoratet udtalt, at direktoratet er enig med udvalget i, at forslaget vil medføre en øget motivation for arbejdsløshedskasserne til kritisk at vurdere rigtigheden af de enkelte udbetalinger, herunder specielt de af medlemmerne i forbindelse med udbetalingerne afgivne oplysninger. Direktoratet finder, at en sådan bestemmelse særskilt kan få betydning på afdelingsniveau, hvor det ikke kan udelukkes, at en mere personlig kontakt kan have en vis indflydelse på afgørelser vedrørende medlemmernes dagpenget. Det vil sige, at direktoratet ikke har taget afstand fra forslaget om det objektive ansvar. Det er ikke rigtigt. Det er et forslag, som Hæstrupudvalget havde med, det er et forslag, som departementet mener er rigtigt, og det er også et forslag, som direktoratet mener er et rigtigt forslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for svaret. Så vidt jeg forstod, mente arbejdsministeren heller ikke, at arbejdsgivernes fejlagtige eller svigagtige oplysninger skulle have ført til, at A-kasserne skulle have mistet refusion på den konto. Det vil sige, at også uden SFs hjælp på det punkt ville det være blevet rettet til.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg skal kun sige til arbejdsministeren, at det, jeg henviste til, er den redegørelse, der kom over de fremskridt med hensyn til nedbringelse af fejludbetalinger, som offentligheden i vinter fik fra direktoratet. Heraf fremgår det, at det ikke ses, at et skærpet ansvar for kasserne vil føre til færre fejludbetalinger. Den blev meget vidt citeret i pressen, da den kom frem, og den har været et hovedargument efterfølgende for arbejdsløshedskasserne i deres argumentation mod forslaget.

Ministeren har, så vidt jeg har kunnet høre mig til, alene holdt sig til, at direktoratet naturligvis bakker op bag ministeren, når hun ønsker at fremsætte et forslag i denne retning, men den faktiske analyse af forholdene førte altså ikke til det resultat.

Kaj Poulsen (S):

Det, der stødte mig lidt ved ministerens første indlæg i svarrunden, var, at ministeren jo forsøgte at komme med nogle oplysninger om, at vi har haft nogle samtaler, men kom med nogle direkte forkerte oplysninger om, hvad der var foregået: socialdemokratiet ville ingenting, vi ville vente, ingen forslag. Ministerens sidste indlæg tilbageviser jo den påstand, idet vi allerede ved førstebehandling snakkede om, at arbejdsgiverdokumentationen skulle tydeliggøres og ensrettes, og vi tilbød endda ministeren, at vi kunne sætte os ned og lave en sådan arbejdsgivererklæring, hvis det forholdt sig sådan, at ministeren havde problemer med at få sådan en udføret.

Jeg synes ikke, at det er god kutyme at begynde at referere fra forhandlinger, man har haft med hinanden, så jeg skal undlade det, men jeg kan da sige til ministeren, at det tilbud, der forelå fra socialdemokratiets side, gjorde, at hvis ministeren havde taget to paragraffer ud, så kunne man have gennemført dette lovforslag sammen med socialdemokratiet plus en hensigtserklæring om, hvad der skulle foregå, når Bonnerup Nielsen-udvalget var færdigt.

Men lad os så tage fat på, hvad der så er virkningen af dette lovforslag. Ja, direktoratet har altså udtalt det samme, som vi har sagt. Men hvad vil virkningen være derudover? Hvorfor vil det så gå ud over medlemmerne, noget, fru Lilli Gyldenkilde jo ikke kan lide at vi siger? Det vil gå ud over medlemmerne, fordi kasserne, når man indfører et objektivt ansvar af denne karakter, naturligvis vil sige: er du i tvivl, så nægt udbetaling af dagpenge. Og så må man bede medlemmet om at anke igennem hele systemet.

Det betyder formentlig, at den eneste virkning, der kommer af dette forslags gennemførelse, bliver, at sagerne vil hobe sig op i arbejdsdirektoratet, og på et eller andet tidspunkt skal vi igen til at have store debatter om, hvordan vi får klaret de her problemer, for selvfølgelig må kasserne tage alle mulige forholdsregler i anvendelse for ikke at løbe ind i så restriktive regler, som der her er tale om.

Må jeg så her i anden runde slutte af med at sige til fru Lilli Gyldenkilde: nu lød det jo meget, meget smukt, at fru Lilli Gyldenkilde havde fået taget det objektive ansvar ud, når det drejede sig om svig og forskellige andre

[Kaj Poulsen]

ting. Ja, det er jo lige ved at kunne give en SF'er oprejsning, når nu ordføreren står og siger sådan noget. Men sandheden er jo, at det er lånte fjer, fru Lilli Gyldenkilde. Sandheden er, at de ændringsforslag var udvalget bekendt, før dette forlig mellem SF og regeringen eller den aftale, eller hvad man nu skal kalde det, overhovedet var diskuteret. Hvis det hjælper lidt, når man skal ud og forsvare den, så skal man selvfølgelig også have de fjer på, men lad det være.

Endelig sagde ministeren, at hun skulle til finansudvalget med en rapport her 1. juli, idet finansudvalget havde bedt om at få at vide, hvad ministeren egentlig havde foretaget sig. Jeg er overbevist om, at finansudvalget vil sige: ja men ministeren har jo ikke foretaget sig noget som helst, der virker. Når hendes eget arbejdsdirektorat siger, at de ordninger, der her gennemføres, ingen virkning har, så er det altså kosmetik, ministeren har gennemført. Og de forslag, som kunne have givet en besparelse, har ministeren fået taget ud af forslaget. Jeg kunne godt tænke mig til den tid at sidde i finansudvalget og høre på, når ministeren skal i samråd og forsvare, hvordan dette her er kørt, og hvad ministeren har gjort for at mindske fejludbetalingerne. Ministeren har ikke gjort for to øre. Ministeren har ladet stå til. Det er ministeren, der vil vente. Det er ministeren, der har nedsat Bonnerup Nielsen-udvalget for at vente – imod det, som vi tilbød: lad os tage fat på Hæstrupudvalgets rapport og så komme i gang. Men ministeren ønskede ikke at foretage sig noget som helst.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hr. Kaj Poulsen synes at lide af den sygdom, at han tror, at hvis man bliver ved med tilstrækkelig længe at gentage urigtigheder, så bliver de sande. Det er der ikke tale om.

Hr. Kaj Poulsen siger, at regeringen kunne bare have taget to paragraffer ud. Ja men hvilke paragraffer var det, socialdemokratiet ønskede at regeringen skulle tage ud?

Det var de to elementer i lovforslag nr. L 90, som gav de største besparelser, og så ville der ikke have været ret mange besparelser tilbage. Derfor er det jo fuldstændig urigtigt, når hr. Kaj Poulsen kommer her og siger, at socialdemokratiet ville dit og socialdemokratiet ville dat. Det ene, socialdemokratiet ville,

det er det, hr. Kaj Poulsen nu siger, nemlig at man tog de to paragraffer ud om det objektive ansvar og om arbejdsgiverdokumentationen. Men socialdemokratiet er jo ikke – og det beviser da også betænkningens bidraget – gået konstruktivt ind i dette her og har sagt: o.k., vi kan ikke lide det objektive kasseansvar, men vi vil godt være med til at nedbringe fejludbetalingerne, og derfor kommer vi med nogle andre forslag fra Hæstrupudvalget, et eller andet, som så kan nedbringe fejludbetalingerne.

Og så forsøger hr. Kaj Poulsen at vende det hele om ved først at sige, at det, han ønsker, er at tage de elementer af lovforslag nr. L 90 ud, som giver penge, og dernæst komme og sige, at når jeg til sommer skal give en redegørelse til finansudvalget, så har jeg et problem, fordi jeg ingenting har gjort, og at jeg bare vil afvente Bonnerup Nielsen-udvalgets betænkning. Hvad er det dog for noget?

Det var mig, der nedsatte Hæstrupudvalget. Lovforslag nr. L 90 bygger på Hæstrupudvalgets forslag. Det er hr. Kaj Poulsen, som gang på gang i formiddags har sagt: lad os dog udskyde det hele, lad lovforslag nr. L 90 oversomme i arbejdsmarkedsudvalget, og lad os så vente på Bonnerup Nielsen-udvalget.

Det, Bonnerup Nielsen-udvalget skal gøre, er at følge op dér, hvor folketinget slutter med lovforslag nr. L 90, når det bliver vedtaget ved tredje behandling, og se på, hvad vi derudover kan gøre som de næste etaper med hensyn til at nedbringe fejludbetalingerne. At sige, at jeg skulle have nedsat Bonnerup Nielsen-udvalget for at forhale! Det har jeg ikke. Det er nemlig for at komme videre, fordi vi får løst nogle af problemerne med lovforslag nr. L 90, men vi får sandelig ikke løst dem alle sammen, og derfor skal vi arbejde videre.

Socialdemokratiet har hele tiden prøvet at sige: ja men lad dog være, det er da fuldstændig ligegyldigt med lovforslag nr. L 90, du kan jo bare vente, til Bonnerup Nielsen-udvalget kommer til oktober måned 1985.

Den går ikke, hr. Kaj Poulsen. Den argumentation er for tynd. Man kan ikke være bekendt at behandle folketinget på den måde.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Socialdemokratiet tilbød ministeren, at hvis der blev taget to punkter ud af dette forslag, ville vi stemme for det. De to punkter, som vi ville tage ud af forslaget, var dem, der omhandlede det objektive kasseansvar, og ikke andet. Det er de to punkter, som ministerens eget direktorat siger ingen mindskelse giver i fejludbetalingerne.

Ministeren har fået en rapport fra et udvalg, hun selv har nedsat, som skulle undersøge fejlmuligheder i A-kasserne. Det var Hæstrupudvalgets rapport. Da folketinget førstebehandlede denne sag, bad socialdemokratiet ministeren om, at vi tog fat i Hæstrupudvalgets rapport. Det ønskede ministeren ikke. Ministeren ønskede at gennemføre det foreliggende forslag, og før man skulle i gang med forhandlingerne, nedsatte ministeren Bonnerup Nielsen-udvalget til endnu en gang at se på fejludbetalingerne. Det kan da ikke være rigtigt, at ministeren kan påstå, at det er socialdemokratiet, der har nedsat udvalget.

Når Bonnerup Nielsen-udvalget kommer, vil socialdemokratiet se positivt på, hvad vi skal gennemføre. Men regeringen har intet gjort på baggrund af Hæstrupudvalgets rapport, det står klart.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det er jo den værste gang sludder, hr. Kaj Poulsen, for hvad er lovforslag nr. L 90 udtryk for? Alle de administrative og lovgivningsmæssige elementer, der er nævnt i lovforslag nr. L 90, er forslag, der er indeholdt i Hæstrupudvalgets betænkning. Så kan hr. Kaj Poulsen da ikke komme herop og sige, at regeringen intet har gjort ved Hæstrupudvalgets betænkning.

Hvorfor i alverden skulle jeg nedsætte Hæstrupudvalget, bede Hæstrupudvalget om at skynde sig og kun have 5 måneder til sin rådighed, fremsætte et lovforslag, der udelukkende er baseret på forslag fra Hæstrupudvalgets betænkning, og så bede et nyt udvalg om at arbejde videre med de forslag, der ikke bliver gennemført i første etape? Hvis hr. Kaj Poulsen ikke engang kan forstå, at lovforslag nr. L 90 er baseret på Hæstrupudvalget, så holder alting op, simpelt hen.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Vi er nok alle sammen enige om, at når Bonnerup Nielsen-udvalget nu kommer med sin betænkning, må vi kigge grundigt på alt dette her igen.

Jeg vil godt sige til hr. Kaj Poulsen og til arbejdsministeren, at skulle det vise sig, mod SFs vurderinger, at dette her udarter til flere ankesager, så ved hr. Kaj Poulsen og arbejdsministeren også, at vi vil være de første til at tage sagen op til fornyede overvejelser og til fornyede diskussioner. Vi vurderer det forskelligt i øjeblikket, men tro endelig ikke, at vi ikke vil tage det op, hvis det virkelig skulle få de skrækelige følger, som her bliver ridset op. Men det tror vi ikke et øjeblik på at det vil få.

Lad mig så sige, at man uvilkårligt kommer til at sidde og tænke på, at tampen brænder, for nu er det blevet klarlagt for os, at der har været forhandlinger mellem socialdemokratiet og arbejdsministeren, som der ikke er kommet noget ud af. Til gengæld har der været nogle forhandlinger, som SF har fået noget ud af, i og med at vi har fået pillet et par forslag ud og har fået dem lagt over til det Bonnerup Nielsen-udvalg, som nu lige pludselig er blevet åbenbaringen, også for socialdemokraterne. Det er jo nok herom, det hele handler.

Lad os nu prøve at se dette her grundigt igennem. Vi ved alle sammen, at disse ting kun er en del af det, der skal til, for der skal rettes op på forholdene. Jeg er enig i det synspunkt, at når fagforeningerne meget gerne skulle have lov at beholde A-kasserne, fordi de har forstand på de ting, og dermed kommer til at administrere ca. 28 mia kr., så kan det altså ikke nytte noget, at vi ikke vil gøre, hvad vi overhovedet kan for at mindske de fejludbetalinger, som har ført til så mange ulykker. Også i den nuværende form har forholdene i øvrigt været medvirkende til, at der har været mange ankesager, alene derved at A-kasserne selv er blevet mere forsigtige, fordi de også kan se, at det er tåbeligt med alle disse fejludbetalinger.

Jeg tror og jeg vurderer situationen således, at A-kasserne er mere interesserede i nogle klare regler om, hvad de må, og hvad de ikke må, og dette lovforslag går ud på, at de får lidt klarere regler om, hvad de må, og hvad de ikke må. Derfor skønner jeg ikke, at vi vil få det antal ankesager, som hr. Kaj Poulsen nu binder det op på. Det vil vise sig,

[Lilli Gyldenkilde]

og hvis det virkelig ender derhenne, må vi tage det op til fornyet overvejelse. Jeg tror det ikke.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det er jo det nærmeste, vi har været ved en erkendelse af, at man måske ikke er gået helt velovervejet ind i dette her fra SFs side.

Må jeg have lov til at spørge fru Lilli Gyldenkilde: når vi får et så flot tilsagn om, at SF vil tage det op, hvis det viser sig, at ankesagerne antal stiger, betyder det så, at SF har aftalt med de nye makkerer, regeringen og det radikale venstre, at de så vil være med til at ændre på ordningen, eller er det bare ordflom og snak? Fru Lilli Gyldenkilde har jo ikke et flertal med socialdemokratiet og VS til at ændre ordningen, hvis det er sådan. Er det sådan, at man i den aftale, der er indgået, hvis der er indgået sådan en, har et bindende tilsagn om, at hvis sagernes antal stiger, så kan man få det lavet om med det samme flertal?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu snakker vi igen om alle de mange fejl, som A-kasserne begår, og de store fejlprocenter. Her vil jeg påpege – for det har faktisk ikke været ret meget inde i debatten – hvor meget fejlprocenten allerede er faldet, og jeg vil drage nogle forskellige typer frem.

Manglende opfyldelse af 26 ugers bestemmelsen udgjorde i 1981 19 pct., i 1986 6,3 pct. Urigtige lønoplysninger figurerede i 1981 med 16,7 pct. og i 1983 med 0,8 pct., fordi man nu skulle have en meget, meget skrappere dokumentation. Manglende opfyldelse af optagelsesbetingelserne udgjorde i 1981 12,9 pct., i 1983 var de helt nede på 0,4 pct.

Der er altså tale om nogle meget, meget kraftige forbedringer for så vidt angår fejludbetalingerne, så jeg synes ikke, man skal blive ved med at stå og sige, at fejludbetalingerne er katastrofalt store. De skal selvfølgelig ned på et minimum, men der er allerede sket nogle meget, meget kraftige forbedringer.

Det er faktisk sådan, at i nogle af de sags typer, som bagefter forelægges ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, er der en omgørelsesprocent på op til 20 i direktoratets

disfavør. Det vil sige, at arbejdsløsheds-kasernes vurderinger, når det kommer til ankenævnet, alligevel er de rigtige, og de 20 pct., som direktoratet altså har afgjort på et forkert grundlag, og som ankenævnet omgør bagefter, kommer ikke ind i de undersøgelsesresultater, der foreligger. Det vil sige, at fejlcenterne faktisk bliver opgivet for højt.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det skal blive min absolut sidste bemærkning til hr. Kaj Poulsen, som åbenbart betragter det som en stor retræte, når jeg går op og siger, at hvis det virkelig skulle ende i det skræmmebillede, som hr. Kaj Poulsen ridser op for os, så vil vi være nogle af de første til at se på det igen.

Det var absolut ikke ment som nogen retræte, men det var ment sådan, at hvis det virkelig skulle ende derhenne, så er der altså begået nogle fejl i dette her. Men så må vi jo vurdere, om det har sammenhæng med det, der er foregået her, eller det har sammenhæng med nogle af de mange ting, som fru Elisabeth Bruun Olesen netop har ridset op for os.

Og så til det sidste, hr. Kaj Poulsen: nej, jeg har ikke nogen aftale med dem, hr. Kaj Poulsen kalder mine nye makkerer. Jeg har ikke fået nye makkerer, men dagen i dag har måske nok vist lidt om, at det, jeg har arbejdet for i så mange år, nemlig at socialdemokratiet og SF skulle blive makkerer på en del områder, kan vise sig at være mere besværligt, end jeg i min vildeste fantasi havde forestillet mig. De, hr. Kaj Poulsen kalder mine nye makkerer, er jeg temmelig overbevist om er til at få i tale, fordi vi har et fornuftigt talesprog over for hinanden, hvor vi ikke står og bumper hinanden oven i hovedet.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal bare takke for den indrømmelse, fru Lilli Gyldenkilde gjorde af, at hun nu ikke er så skrāsikker på, at det er rigtigt, det, man gør her. Vi er lige så skrāsikre på, at det er forkert, det, man gør.

Jeg skal da så kun beklage, at fru Lilli Gyldenkilde, når vi skal snakke om samar-

[Kaj Poulsen]

bejde, altså tror mere på de nye makkere end på det samarbejde, vi kunne have haft. Det kan vi kun beklage, men vi håber selvfølgelig, at den næste sag vil vise, at vi også kan slås.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja men nogle gange, hr. Kaj Poulsen, kan det jo godt betale sig at bruge sin egen vurderingsevne og så spørge dem, man ellers stoler på i disse sammenhænge, og det har vi gjort. Vi har talt med folk, som sidder som A-kasseforretningsførere og ved noget om disse ting. Vi går selvfølgelig ikke bare på lykke og fromme ud i sådan noget. I øvrigt har jeg efterhånden arbejdet med disse ting i ca. 5 år, så det er jo ikke sådan, at jeg ikke aner, hvad vi taler om, og det ved hr. Kaj Poulsen sandelig også godt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-6, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 7 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 109:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige. (Uddannelsesydelse og iværksætterydelse til ledige over 25 år).

(Fremsat 13/12 84. Første behandling 17/1 85. Betænkning 24/5 85).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 17 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 110:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Forlænget dagpenget).

(Fremsat 13/12 84. Første behandling 17/1 85. Betænkning 24/5 85).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kaj Poulsen (S):

Det, der nu behandles, er arbejdstilbudsordningen. Ikke, som den så ud, da den første gang blev præsenteret, heller ikke, som den så ud, da den blev ændret anden gang, idet forligspartierne blev overbevist om, at det, man havde foreslået, var urealisabelt. Men nu er der kommet et nyt forslag.

Denne sag har haft en behandling igennem folketinget, som er overordentlig kritisabel. Ikke fordi udvalgsarbejdet ikke har taget lang tid. Udvalgsarbejdet har taget lang tid, vi har stillet utrolig mange spørgsmål, som har klarlagt, at denne ordnings gennemførelse er urealistisk. Forslaget er uigennemtænkt, og det vil ikke kunne gennemføres efter den hensigt, som flertallet taler om. Det vil føre til, at man jager folk ud i håbløshed.

Men hvad er det, der mangler, for at dette forslag kan få en rimelig behandling? Ja, vi har jo igennem utrolig mange spørgsmål forsøgt at få afklaret, hvem der skulle have ansvaret for, at man på lokalt plan fik stillet uddannelsestilbuddene til de langtidsledige til rådighed, og hvem der på centralt plan skal have ansvaret for, at disse ting faktisk sker. Vi får udflydende, vi får upræcise, vi får ingen svar. På trods af, at dette forslag har været grundigt behandlet i udvalget, på trods af, at det er 7 måneder siden, man har fremsat det, aner man ikke, hvordan man